

hvad jeg tænkte, og hvordan jeg i det hele var. Det er den Fortielse, jeg nu bebrejder mig. Derfor kan jeg heller ikke fortryde, hvad jeg sagde igaar. Omend jeg — som sagt — kunde ønske, at selve Ordene havde været mindre uoverlagte.«

»Du tager fejl, Per. Jeg har godt kendt dit Standpunkt. Du har jo egenlig aldrig lagt Skjul paa det overfor mig. Jeg veed godt, at du ikke tror paa samme Maade som vi andre, og det har naturligvis ofte gjort mig bedrøvet. Men Far har sagt, at ogsaa den, som i Kristus kun vil se et ædelt og fuldkomment Menneske, har Lov til at kalde sig en Kristen og nære et Salighedshaab, naar han ellers er sand i sit Forhold til Gud og ærlig og gudfrygtig i sin hele Levevis.«

»Men jeg tror heller ikke paa Gud, — Inger.«

»Tror du heller ikke paa Gud!«

Hun sænkede sin Stoppestrømpe i Skødet og stirrede over paa ham med det samme blege, stivnede Ansigt som den foregaaende Aften i Præstegaarden.

»Nej. Det har jeg vist i Grunden ikke gjort længe. Overalt, hvor jeg har søgt ham, har jeg kun fundet mig selv. Og i Opdagelsen af Selvet ser jeg nu udelukkende Betydningen af al Religiositet. For den, som er bleven sig bevidst, er en Gud overflødig. Der er for ham hverken noget trøstende eller noget afskrækkende